

НАШИТЪ УЧИТЕЛИ

ЧЕРНОРИЗЕЦЪ ХРАБЪРЪ

Мъртва тишина царува въ преславските дворци. Не се чуватъ никакви стъпки по дългите коридори и мраморни стъпала. Не се отварятъ желъзните порти. Тъй тихо е въ двореца и наоколо, че се чува какъ пѣе рѣка Тича.

Царьтъ се занимава въ своята работна стая. Навелъ глава надъ дебели книги, чете и размишлява. Дълбока бръчка се е очертала между сбранитѣ му вежди; огнени искри изкачатъ отъ очитѣ му. Сякашъ великиятъ царь Симеонъ се сражава съ невидими врагове.

Ето той разтваря най-новата книга, току-що пристигнала отъ Византия. Обърна нѣколко страници и страшенъ гнѣвъ се изписва по лицето му. А въ това време тихо зазвѣнява за вечерня камбаната на новата черква.

— Какъвъ е този звѣнъ! — извика царь Симеонъ.

— Звѣни новата камбана, царю — прошепна приbledнѣлиятъ отъ уплаха царедворецъ, който стоеше до вратата.

— Но защо тъй тихо звѣни?

— Едно лете дърпа връвѣта, царю, за да не те смущава камбаната.

— Какво? Да не ме смущава ли? Нека звѣни!... Да звѣни съ всичка сила, да чуютъ всички, да чуютъ и проклетитѣ византийци въ Цариградъ. Да чуе и патриархътъ Николай, че българскиятъ царь е построилъ такъвъ голѣмъ храмъ...

Царедворецътъ отърча да извести заповѣдта на царя. Веднага се разнесе тържествениятъ звѣнъ на камбаната изъ цѣлата околностъ. Разшаваха се всички. Дворецътъ наново оживѣ.

Следъ малко царьтъ обграденъ отъ боляри и монаси стоеше съ наведена глава предъ олтара на блѣснатата отъ позлата черква и се молѣше съ гласъ:

— Боже милостиви, Ти, който подкрепи ржката на Кирила и го научи да сътвори българската азбука, Ти, който даде мощъ на Климента и Наума да учатъ на българско четмо народа ми, вдъхнови и сега нѣкой храбъръ българинъ, да отговорина византицийтъ. Нека